

Niels Henrik Abel (Findö, 1802-Froland, 1829)

Matemático noruegués coñecido por probar en 1824 a imposibilidade de resolver por radicais as ecuacións polinómicas de graos maiores que cinco. No estudo das funcións elípticas, desenvolveu un método xeral para construír funcións periódicas recíprocas da integral elíptica.

En 1815 ingresou na escola da catedral de Christiania (hoxe Oslo) onde tres anos despois probaría as súas aptitudes para as Matemáticas coas súas brillantes solucións aos problemas orixinais propostos por Bernt Holmboe. Nesa época morreu o seu pai e a súa familia sufriu graves penurias económicas; con todo, unha pequena bolsa do Estado permitiulle a Abel ingresar na Universidade de Christiania en 1821.

As súas investigacións aclararon algúns dos aspectos máis escuros da análise, abriron novos campos de estudo; posibilitaron numerosas ramificacións no coñecemento matemático e alcanzaron un notable progreso.

O adxectivo *abeliano*, que se popularizou nos escritos matemáticos, deriva do seu nome e adoita indicarse en minúsculas.

En 1964, decidiuse na súa honra chamarlle Abel a un cráter de impacto lunar.

No ano 2002 instituíuse no seu honor o prestixioso Premio Abel, o cal se lles outorga cada ano aos *matemáticos-homes* máis destacados.